

תלמודו בידו

דף כב עמוד ב

- א** מדוע יאשיה המלך סירב לפרעה לעבור דרך ארץ ישראל כדי להילחם באשור, והאם טעה בזה ?
- ב** מהו שיעור השדפון בתבואה שגוזרים עליו תענית ?
- ג** זאב בלע תינוק ויצאה גופתו שלמה לאחר זמן עיכול דרך בית הרעי, האם הבשר והעצמות טמאים ?
- ד** ספינה מטרפת בים, האם יחיד רשאי לסגף את עצמו בתענית ?

- א** סירב: דרש "וחרב לא תעבור בארצכם", היינו אפילו חרב שאינה באה למלחמה. טעה: יאשיה סבר שדורו ראוי לברכות של העושים רצונו של מקום, אך הם לא היו. יצא להילחם בפרעה: סבר שינצחו, הואיל ופרעה שם מבטחו בעבודה זרה שלו. יאשיהו נהרג: על ידי חצים, וירו בו חצים רבים כל כך עד שגופו נעשה כמסנת. הטעם שנענש: מפני שהיה לו להתייעץ עם ירמיהו אם להניח לפרעה לעבור בארץ.
- ב** אין ממתנים עד שכמות התבואה שניזוקה תהיה מספקת כדי למלא תנור בתבואה. אלא די בכמות תבואה שניתן לאפות ממנה פת כשיעור "מלא פי תנור פת". אך ספק אם הכוונה לכמות לחם המספיקה לשמש ככיסוי לפי תנור. או בכמות גדולה יותר של "כי דרא דריפתא". כלומר:
- שורת ככרות הדבוקות זו אצל זו מסביב לפי התנור.
 - כמות הככרות שמדביקים לדופן התנור זו למעלה מזו עד פי התנור.
- ג** הבשר: אינו מטמא טומאת מת, כיון שכבר התעכל במי הזאב ונחשב כפֿרֿש. העצמות: מטמאות טומאת מת, כיון שאינן מתעכלות במעי זאבים.
- ד** תנא קמא: רשאי, ואפילו בשבת [אך הציבור אינו מתענה בשבת, אלא מתפללים "עננו"]. ר' יוסי: אין ליחיד להתענות, שמא מתוך חולשתו לא יהיה בו כח להתפרנס, ויצטרך לבריות, והם לא ירחמו עליו.